

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15.872 van 15 september 2008
in de zaak X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 april 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. BEUTELS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 29 januari 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk.

Op 30 april 2008 wordt hem het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie op datum van 30/11/2006.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 1 2 en verder van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens werpt hij een manifeste beoorde-lingsfout op.

Ter adstructie van zijn middel voert verzoeker het volgende aan:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 7 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel tot terugbrenging wordt gegeven.

Verzoeker voldoet trouwens aan de mogelijke nakende nieuwe regularisatiecriteria zodat het onzorgvuldig is hem nu een bevel te geven.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de correcte feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is – quod non.

Dat het geven van het bevel derhalve niet zorgvuldig is geschied en in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen. Deze is contradictorisch met de mogelijke nieuwe aanvraag tot regularisatie, verwerende partij dus wel bekend.”

In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in het door hem in zijn initieel verzoekschrift aangevoerde middel.

2.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging, volstaat het in dit verband vast te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zodat het onderdeel van het enig middel dat hierop betrekking heeft niet ontvankelijk is.

2.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet heeft overschreden en betrokkene niet werd erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie op datum van 30 november 2006.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij *“langer in het Rijk (verblijft) dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of (...) er niet in (slaagt) het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (...).Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie op datum van 30/11/2006.”*

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enige middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker derhalve niet afdoende motiveerde, volstaat de vaststelling dat hij kritiek uit op de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet door de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk werd verklaard. In casu dient te worden opgemerkt dat betreffende beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en dat de gemachtigde, voor wat betreft het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, geen rekening dient te houden met de argumenten die verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf heeft ontwikkeld, zodat dit betoog dienvolgens niet kan leiden tot de nietigverklaring van het thans aangevochten bevel.

Verzoeker werpt vervolgens op dat hij voldoet aan de mogelijke nakende nieuwe regularisatiecriteria zodat het onzorgvuldig is hem nu een bevel te geven.

In zoverre verzoeker in casu een schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Het zorgvuldigheidbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In casu stelt verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift dat hij voldoet aan de mogelijke nakende nieuwe regularisatiecriteria. Daargelaten de vraag in hoeverre verzoeker al rechten zou kunnen putten uit een toekomstige reglementering kan de verwerende partij niet worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden aangezien deze criteria, zoals verzoeker ze zelf omschrijft als "*mogelijke nakende*" nieuwe regularisatiecriteria, niet van kracht waren op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing.

Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse

Zaken volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting, zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPES,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPES.